

ŚWIATOWY DZIEŃ MISJI KOBIET

Lekcja 9 — 27 lutego

SŁUŻYĆ I ZBAWIĆ

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 20 lutego

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Iz 41,1-42,7; 44,26-45,6; 49,1-12.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Oto sługa mój, którego popieram, mój wybrany, którego ukochała moja dusza. Natchnąłem go moim duchem, aby nadał narodom prawo” (Iz 42,1).

„Wielu ludzi czuje, że wielkim szczęściem byłoby zwiedzić miejsca, w których Chrystus przebywał na ziemi; chodzić tam, gdzie On stąpał, ujrzeć jezioro, nad którym lubił nauczać, ujrzeć wzgórze i doliny, na których tak często spoczywał Jego wzrok. Nie musimy jednak jechać do Nazaretu, do Kafarnaum lub do Betanii, aby iść Jego śladami. Znajdziemy je bowiem przy łóżku chorych, w ruderach biedoty, na zatłoczonych ulicach wielkiego miasta i wszędzie tam, gdzie ludzkie serce oczekuje pocieszenia. Śladami Zbawiciela idziemy zawsze wtedy, gdy postępujemy tak, jak On postępował podczas swego życia na ziemi”⁵⁴.

Izajasz napisał o Słudze Pana pełniącym taką właśnie misję miłosierdzia: „Trzciny nadłamanej nie dołamię ani knota gasnącego nie dogasi, (...) abyś otworzył ślepych oczy, wyprowadził więźniów z zamknięcia, z więzienia tych, którzy siedzą w ciemności” (Iz 42,3.7).

Przyjrzyjmy się temu Słudze. Kim On jest i czego dokonał?

⁵⁴ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2018, wyd. 16, s. 476.

W Iz 41,8 Bóg nazywa Izrael swoim sługą, a w Iz 42,1 przedstawia kolejnego swojego Sługę. Kim jest ten Sługa?

Czy jest nim Jakub, przodek Izraelitów? A może cały naród izraelski? A może tym szczególnym Sługą Pana jest Mesjasz/Chrystus przedstawiony w *Nowym Testamencie* jako Jezus z Nazaretu?

W rozdziałach od 41. do 53. *Księgi Izajasza* występują dwa rodzaje nawiązań do sług Boga. Jeden sługa jest nazywany Izraelem lub Jakubem, tak jak to jest w Iz 41,8; 44,1-2.21; 45,4; 48,20. Ponieważ Bóg zwraca się do Jakuba w czasie terażniejszym, to jest oczywiste, że Jakub symbolizuje tu naród pochodzący od niego. Znajduje to potwierdzenie w fakcie, że odkupienie Jakuba, sługi Pańskiego, zostanie dokonane, gdy wyjdzie on z Babilonii (zob. Iz 48,20).

W innych przypadkach — takich jak Iz 42,1; 50,10; 52,13; 53,11 — Sługa Boży nie ma imienia. Gdy jest po raz pierwszy wymieniony (zob. Iz 42,1), Jego tożsamość nie jest od razu jasna. Jednak gdy Izajasz opisuje Go dalej w kolejnych rozdziałach swojej księgi, staje się jasne, że jest On kimś, kto nawraca plemiona Jakuba/Izraela do Boga (zob. Iz 49,5-6) i składa swoje życie w ofierze za grzeszników (zob. Iz 52,13-53,12; zob. także Iz 49,5-6). Dlatego nie może On być utożsamiony z narodem izraelskim. Zatem jasne jest to, że Izajasz mówi o dwóch różnych sługach Pana. Jeden to zbiorowość (naród), a drugi to pojedyncza osoba.

Jaka jest rola służebnego narodu? Zob. Iz 41,8-20.

Bóg zapewnia Izraelitów, że jako naród nadal są oni sługą Pana:

— „Sługą moim jesteś, wybrałem cię, a nie wzgardziłem tobą” (Iz 41,9).

Następnie Bóg daje Izraelitom jedną z najwspanialszych obietnic zapisanych w *Biblii*:

— „Nie bój się, bom Ja z tobą, nie lękaj się, bom Ja Bogiem twym! Wzmocnię cię, a dam ci pomoc, podeprę cię prawicą sprawiedliwości swojej” (Iz 41,10).

Tu i w kolejnych wersetach jedną z zasadniczych ról Izraelitów jest ufanie prawdziwemu Bogu, że ich zbawi (zaufanie, którego brakowało Achazowi), a nie ufanie obcym bogom i służenie ich wizerunkom, tak jak to było u innych narodów (zob. Iz 41,7.21-24.28-29).

Zwróć uwagę, że w Iz 41,14 Pan nazywa cały naród *robaczkciem*. Co chce przez to powiedzieć? Przeczytaj kontekst tego wersetu, by właściwie odpowiedzieć na to pytanie. Czego powinno to uczyć nas o naszej potrzebie zupełnego polegania na Panu?

Niewymieniony z imienia osobowy Sługa (zob. Iz 42,1-7)

PONIEDZIAŁEK — 22 lutego

Jakie są rola i charakter bezimiennej Sługi Pańskiego, którego Bóg wybiera i napełnia swoim Duchem? Zob. Iz 42,1-7.

Wybierz najlepszą odpowiedź (albo kilka odpowiedzi):

1. On przynosi sprawiedliwość narodom.
2. On realizuje swoje zamierzenia cicho i łagodnie, ale skutecznie.
3. On jest Nauczycielem.
4. On jest Pośrednikiem przymierza między Bogiem a ludźmi.
5. On daje światło i nadzieję, lecząc niewidomych i wyzwalając więźniów.
6. Wszystkie odpowiedzi są właściwe.

Jak rola i charakter tego Sługi mają się do pędu z pnia Isajego, na którym spocznie Duch Pana (zob. 11. rozdział *Księgi Izajasza*)?

Podobnie jak to jest w 42. rozdziale *Księgi Izajasza*, władca z rodu Dawida, o którym jest mowa w 11. rozdziale tej księgi, działa w zgodności z Bogiem, przynosząc sprawiedliwość i wyzwolenie uciśnionym, jak również mądrość i poznanie Boga wszystkim ludziom. Dowiadujemy się, że ów pęd/różdżka czy korzeń Isajego to Mesjasz, Syn Boży z Iz 9,5, który przynosi „pokój bez końca na tronie Dawida i w jego królestwie” (Iz 9,6) wraz z *prawem i sprawiedliwością*. Sługa w 42. rozdziale *Księgi Izajasza* to najwyraźniej Mesjasz.

Z kim Nowy Testament utożsamia Sługę z Iz 42,1-7 przynoszącego sprawiedliwość? Zob. Mt 12,15-21.

W 12. rozdziale *Ewangelii Mateusza* zacytowany został fragment z 42. rozdziału *Księgi Izajasza* w odniesieniu do cichej służby uzdrawiania pełnionej przez Jezusa, umiłowanego Syna Bożego, w którym Ojciec ma upodobanie (zob. Iz 42,1; Mt 3,16-17; 17,5). To przez Jego służbę odnowiona zostaje więź przymierza Boga z Jego ludem (zob. Iz 42,6; Dn 9,27).

Jezus i Jego uczniowie nieśli sprawiedliwość ludziom, wyzwalając ich z cierpienia, braku poznania Boga i niewoli złych duchów powodowanej przez szatański ucisk (zob. Łk 10,19). Potem Jezus oddał swoje życie, by zatwierdzić nowe przymierze (zob. Mt 26,28) i przynieść sprawiedliwość dla całego świata, wyrzucając jednocześnie szatana — obcego, który rości sobie prawo do bycia władcą tego świata (zob. J 12,31-33).

Przeczytaj Iz 42,1-4 jako opis Chrystusa i Jego dzieła. Zastanów się nad życiem Jezusa. Jakie szczególne cechy Jego służby trafnie wypełniają to proroctwo? Czego możemy nauczyć się od Niego w kwestii tego, jak powinniśmy służyć bliźnim?

Jaka zdumiewająca przepowiednia jest zapisana w Iz 44,26-45,6?

Służba Izajasza trwała od około 745 do około 685 roku przed Chrystusem. Po wymienieniu zwycięzców ze wschodu i północy (zob. Iz 41,2-3.25) i wskazaniu dobrej nowiny dla Jerozolimy (zob. Iz 41,27) Izajasz trafnie przepowiedział z *imienia* pojawienie się Cyrusa i opisał jego dokonania. Cyrus zaatakował Babilon z północy i wschodu, zdobywając go w 539 roku przed Chrystusem. Wykonał służbę Bożą, uwalniając Judejczyków z niewoli babilońskiej oraz zezwalając na odbudowę świątyni w Jerozolimie (zob. 1. rozdział *Księgi Ezdrasza*).

Spójrzmy na tę przepowiednię oczami człowieka żyjącego obecnie. Ponieważ upłynęło około 146 lat od śmierci Izajasza do upadku Babilonu, jego prorocтво wypełniło się po upływie prawie półtora stulecia. To jest tak, jakby amerykański prezydent Jerzy Waszyngton (1732-1799) w ostatnim roku swojego życia przepowiedział, że amerykański generał Dwight Eisenhower (1890-1969) przyczyni się do wyzwolenia Europy Zachodniej spod niemieckiej okupacji w 1945 roku!

Ponieważ działania Cyrusa są dobrze poświadczone w źródłach pozabiblijnych (w kronikach babilońskich czy na Cylinderze Cyrusa), jak również w samej *Biblii* (zob. 2 Krn 36,22-23; Ezd 1,1-11; Dn 5,1-6,1.29; 10,1), trafność przepowiedni Izajasza jest bezdyskusyjna. To potwierdza wiarę ludzi, którzy wierzą, że prawdziwi prorocy otrzymują trafne przepowiednie od Boga, który doskonale zna przyszłość.

Dlaczego Bóg nazwał Cyrusa swoim pomazańcem (zob. Iz 45,1)?

Od hebrajskiego słowa przetłumaczonego jako *pomazaniec* pochodzi hebrajski tytuł *mesjasz*. W innych miejscach *Starego Testamentu* słowo to może się odnosić do namaszczonego najwyższego kapłana (zob. Kpł 4,3.5.16; 6,22), do namaszczonego króla izraelskiego (zob. 1 Sm 16,6; 24,7.11; 2 Sm 22,51) oraz do Mesjasza, przyszłego idealnego Króla z rodu Dawida i Wyzwawiciela (zob. Ps 2,2; Dn 9,25-26). Z perspektywy Izajasza Cyrus był przyszłym królem posłanym przez Boga, by wyzwolić Jego lud. Jednak był on niezwykłym mesjaszem, jako że nie był Izraelitą. Jego działania miały w pewnym sensie przypominać misję Mesjasza — miał pokonać wrogów Boga i wyzwolić Jego lud, ale nie mógł być tym jedynym Mesjaszem, gdyż nie pochodził z rodu Dawida.

Przepowiadając osobę i dzieło Cyrusa, Bóg dowiódł swojej boskości, wykazując, że tylko On zna przyszłość (zob. Iz 41,4.21-23.26-28; 44,26). Zwrócił się także do Cyrusa w następujący sposób:

— „I dam ci schowane w mroku skarby i ukryte kosztowności, abyś poznał, że Ja jestem Pan, który cię wołam po imieniu, Bóg Izraela” (Iz 45,3).

Pomyśl o innych biblijnych prorocत्वach, które spełniły się tak, jak zostały zapisane (na przykład prorocत्वa o imperiach w 2. i 7. rozdziale *Księgi Daniela* czy prorocत्वo dotyczące ram czasowych działalności Chrystusa w Dn 9,24-27). Jakiego rodzaju nadzieję dają nam te prorocत्वa jako *indywidualnym* chrześcijanom?

Fakt, iż Izajasz trafnie z imienia przepowiedział pojawienie się Cyrusa, niepokoi ludzi, którzy nie wierzą, że prorocy otrzymują przepowiednie od Boga. Aby jakoś się z tym uporać, przyjęli pogląd, że rozdziałów od 40. do 66. *Księgi Izajasza* nie napisał Izajasz, ale inny prorok — Deutero-Izajasz — żyjący w czasach Cyrusa. Według nich *Księga Izajasza* jest zszyta z dwóch kawałków w przeciwieństwie do samego proroka, który, jak się przypuszcza, został przecięty piłą (zob. Hbr 11,37).

Jednak nie istnieją żadne historyczne dowody na istnienie jakiegoś Deutero-Izajasza (drugiego Izajasza). Jeśliby taki istniał, byłoby dziwne, gdyby *Biblia* o nim nie wspomniała, gdyż jego przesłanie jest niezwykle doniosłe, a jego pisarska biegłość — wyjątkowa. Nawet w najstarszym rękopisie biblijnym (zwoju *Księgi Izajasza* znalezionym w Kumranie) nie ma żadnej przerwy między 39. i 40. rozdziałem *Księgi Izajasza*, która wskazywałaby na przejście do dzieła innego autora.

Zasadnicze przesłanie Izajasza jest spójne w całej jego księdze, a polega ono na zaufaniu do prawdziwego Boga i do pomazanego przez Niego Wyzwolicielea oraz na nieufności wobec innych mocy. Uczeni słusznie podkreślają zmianę zainteresowań proroka między okresem asyryjskim w rozdziałach od 1. do 39. *Księgi Izajasza* a okresem babilońskim, począwszy od 40. rozdziału do końca tej księgi. Jednak, jak zauważyliśmy wcześniej, już w 13., 14. i 39. rozdziale *Księgi Izajasza* występują zapowiedzi dotyczące niewoli babilońskiej. To prawda, że w rozdziałach od 1. do 39. *Księgi Izajasza* autor wypuklił sąd, a w rozdziałach od 40. do 66. zaakcentował pocieszenie. Mimo to we wcześniejszych rozdziałach *Księgi Izajasza* boskie pocieszenie i zapewnienie o bezpieczeństwie także występują dość często, a w ostatnich rozdziałach tej księgi (zob. Iz 42,18-25; 43,22-28; 48,1-11) także jest mowa o sądzie Bożym nad Judejczykami za to, że opuścili Boga. W gruncie rzeczy przepowiednie Izajasza o *przyszłej* pociesze wskazują na wcześniejsze cierpienie.

Choć Żydzi doświadczyli strasznego nieszczęścia z powodu swych grzechów, niektórzy nie porzucili nadziei. Trzymali się Bożych obietnic, takich jak ta zawarta w Kpł 26,40-45. Przeczytaj uważnie te wersety. Postaw się w sytuacji owych Hebrajczyków, którzy żyli po tym, jak Babilończycy zdobyli Jerozolimę. Jaką nadzieję znajdujesz w tych słowach?

Działanie jakiej duchowej zasady dostrzegasz w Kpł 26,40-45? Co Pan powiedział tutaj Izraelitom? Jak ta sama zasada działa w naszym życiu?

Kim jest sługa Boży w Iz 49,1-12?

Bóg powołał Go i nazwał Go jeszcze przed narodzeniem. Uczynił Jego usta jak miecz i został uwielbiony w Nim. Bóg posłużył się tym Sługą, by doprowadzić Izraelitów do nawrócenia, oświecić świat prawdą o zbawieniu, zawrzeć z nimi przymierze i uwolnić dzięki Niemu więźniów. Ten opis w znaczący sposób pokrywa się z 42. rozdziałem *Księgi Izajasza*, gdzie widzimy Sługę jako Mesjasza. *Nowy Testament* przypisuje wszystkie cechy tego Sługi Jezusowi Chrystusowi, zarówno w czasie Jego pierwszego, jak i powtórnego przyjścia (zob. Mt 1,21; J 8,12; 9,5; 17,1-5; Ap 1,16; 2,16; 19,15).

Jeśli ten sługa jest Mesjaszem, dlaczego Bóg nazywa Go Izraelem (zob. Iz 49,3)?

Już wcześniej zauważyliśmy, że w tej części *Księgi Izajasza* sługa Boży nazwany Izraelem/Jakubem oznacza naród. Jednak tutaj imię Izrael (bez paralelnego odwołania do Jakuba) wyraźnie odnosi się do osobowego Sługi, który nawróci naród do Boga (zob. Iz 49,5). Osobowy Sługa stał się idealnym ucieleśnieniem czy przedstawicielem narodu, który przez swój upadek stał się niegodny imienia Izrael (zob. Iz 48,1).

Jaki nowy element występuje w Iz 49,4.7?

Pojawia się tu pierwsza informacja o trudności związanej z zadaniem Sługi. Ubolewa On: „Na darmo się trudziłem, na próżno i daremnie zużyłem swoją siłę” (Iz 49,4), co znajduje odzwierciedlenie w Dn 9,26: „Pomazaniec zostanie zgładzony, i nie będzie już nic dla niego” (BKR). Ale mimo to On trzyma się wiary: „A jednak moje prawo jest u Pana, a moja zapłata u mojego Boga” (Iz 49,4). Irlandzki biblista J. Alec Motyer (1924-2016) napisał: „W ten sposób Izajasz przepowiedział Sługę o prawdziwie ludzkiej naturze, poddanego próbom jak my i będącego Autorem i Dokończycielem Wiary — prawdziwej osobistej wiary, która wciąż mówi: *Boże mój*, nawet jeśli wszystko wydaje się stracone”⁵⁵.

Iz 49,7 to zdumiewający werset, albowiem Sługa jest tutaj „wzgardzony przez ludzi, (...) brzydzi się [Nim] każdy naród”. Jest On Sługą Władców, ale Bóg mówi o Nim: „Gdy królowie to zobaczą, powstaną, księżęta oddadzą pokłon przez wzgląd na Pana, który jest wierny, Świętego Izraelskiego, który cię wybrał”.

Przyjrzyj się lepiej misji Chrystusa. Czy aż do końca nie miał On powodów do zniechęcenia? A jednak pozostał wierny swojemu Ojcu wbrew zewnętrznym okolicznościom. Jaka lekcja płynie z tego dla nas, byśmy pozostali wierni Bogu wbrew niesprzyjającym zewnętrznym czynnikom?

⁵⁵ J. Alec Motyer, *The Prophecy of Isaiah: An Introduction and Commentary*, Downers Grove 1993, s. 387.

DO DALSZEGO STUDIUM

„W dziele zdobywania dusz potrzeba wielkiego taktu i mądrości. Zbawiciel nigdy nikomu nie narzucił prawdy, ale zawsze wypowiadał ją z miłością. W kontaktach z ludźmi wykazywał niezrównany takt. Był zawsze uprzejmy i wyrozumiały. Nigdy nie był szorstki. Nie wypowiadał niepotrzebnie surowych słów. Nigdy nie zadawał niepotrzebnego bólu wrażliwym osobom. Nie gardził ludzką słabością. Nieustraszenie demaskował obłudę, niewiarę i występki, ale ostrej nagany udzielał ze łzami w oczach. Nigdy nie czynił prawdy okrutną, ale zawsze głęboko współczuł ludzkości. Każdy człowiek był cenny w Jego oczach. Zawsze był pełen boskiej godności, ale pochylał się z najgłębszym współczuciem i zrozumieniem nad każdym Bożym stworzeniem. W każdym człowieku widział obiekt swojej zbawczej misji”⁵⁶.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Podczas pierwszej części nabożeństwa sobotniego przeczytajcie razem powyższy cytat Ellen G. White dotyczący tego, jak Chrystus służył innym ludziom. Omówcie zasady Jego służby i to, jak wasz zbór stosuje te zasady.

2. Czy znacie kogoś, kogo można porównać do *trzciny nadłamanej* i do *knota gasnącego* (zob. Iz 42,3)? Jak możecie pomóc takim osobom, *nie łamiąc* oraz *nie gasząc* ich? W jaki sposób możecie wskazywać im Chrystusa? W jaki praktyczny sposób moglibyście nieść im duchowe uzdrowienie i pomoc?

3. Argument mający przemawiać za różnymi autorami *Księgi Izajasza* opiera się na założeniu, że ludzie nie mogą przepowiadać przyszłości tak, jak uczynił to Izajasz. Jaki jest fundamentalny problem związany z taką argumentacją i dlaczego jako chrześcijanie musimy ją odrzucić?

PODSUMOWANIE

Wyzwolenie wymaga Wyzbawcy. Służebny naród Boga miał być wyzwolony przez dwóch wyzwolicieli: Cyrusa, który miał wypuścić jeńców z niewoli babilońskiej, oraz bezimiennego Sługę, którego tożsamość jako Mesjasza zostaje stopniowo objawiona. Ten Sługa przyniósł sprawiedliwość i na końcu przywidzie społeczność ocalałych z powrotem do Boga.

⁵⁶ Ellen G. White, *Studzy ewangelii*, Warszawa 2004, s. 81. Przeczytaj także o służbie uzdrawiania i nauczania Jezusa w rozdziale *W Kafarnaum*, w: *taż, Życie Jezusa*, Warszawa 2018, wyd. 16, s. 182-189.